

[Arbejdsministeren]

fagbevægelse. Det ved jeg at man er interesseret i at gøre. Det er ikke det, jeg betegner som drilleri. Det, jeg har betegnet som drilleri, er hele det parlamentariske spil omkring disse forslag, som jeg mener, i nogle tilfælde i hvert fald, har været præget mere af nogle små parlamentariske lege end af optagethed af principper.

Jeg er glad for hr. Flygaards indlæg. Jeg synes, det understregede det, jeg også har sagt, at det er vigtigt, at man prøver at finde en fælles løsning, og jeg mener, at løsningen må tage sit udgangspunkt i det, som det danske samfund under alle forhold er nødt til at rette sig efter.

Når fru Lilli Gyldenkilde siger, hun er meget betænkelig ved den dom, der er fældet, og den lovgivning, der skal til for at opfylde vore forpligtelser, så er fru Lilli Gyldenkilde i smuk overensstemmelse med afdøde professor Max Sørensen, der jo som dommer gik imod flertallet af dommerne derude. Den diskussion vil jeg meget nødig tage stilling til, men jeg synes, der er ét spørgsmål, der bliver tilbage: mener fru Lilli Gyldenkilde og andre, at man, fordi man kan have sine tvivl om en doms rigtighed – jeg har ikke givet udtryk for tvivl, men det har den danske dommer – så skal drage den konklusion, at så retter man sig ikke efter den, så afventer man, at man selv bliver dømt i en fuldstændig tilsvarende sag, og så i givet fald måske ligefrem trækker sin tilslutning til konventionen tilbage? Mener f. eks. venstresocialisterne, at vi skal trække os ud af det europæiske menneskerettighedssamarbejde, det menneskerettighedssamarbejde, som var aktivt for at få fjernet oberststyret i Grækenland? Mener man virkelig, det er rimeligt at sige noget sådant? Hvis ikke man mener det – og det tror jeg i hvert tilfælde ikke fru Lilli Gyldenkilde gør – så må hun anerkende, at regeringen er forpligtet til at fremsætte et forslag, der retter disse ting op. Hvis ikke man er parat til at tage den yderste konsekvens, nemlig at fjerne denne folkeretlige forpligtelse ved at trække sin tilslutning til konventionen tilbage, så er man forpligtet, som jeg har nævnt det her.

Så skal jeg endelig sige til sidst, at regeringen står ved sit løfte til partierne om at gennemføre forhandlingerne med de partier, som ønsker at tale med os, inden vi fremsætter forslaget, og det tilbud gælder selvfølgelig

også det konservative folkeparti; selv om det er et parti, som har principielle parlamentariske betænkeligheder ved at tale med regeringen, inden man fremsætter forslag, ønsker vi alligevel at tale med alle de politiske partier, inden denne sag forelægges.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg må nok – om end nødtvungent og kun på egne vegne, for vi har ikke drøftet det i gruppen – erkende, at jeg mener også, regeringen er i en meget vanskelig situation, for naturligvis må man følge dommen. Men det forpligter i alt fald ikke socialistisk folkeparti, fordi vi mener, den er udtryk for en klassesdom. Jeg har ikke sagt, at det er en klassesdomstol, men jeg har sagt, at der her er tale om en klassesdom.

Det, jeg i øvrigt ville sige, var, at vi føler os ikke forpligtet af den. Vi kan altså ikke stemme for nogen af de forslag, vi indtil nu har set. Vi har ikke set ministerens forslag endnu, og jeg har kun taget stilling til det, der ligger på bordet nu. Dermed har jeg ikke sagt, at vi går ind for det andet, men lad os se forslaget, før vi tager endelig stilling til det. Jeg erkender, at det er en vanskelig situation, man er i, men samtidig vil jeg pointere endnu en gang, at jeg finder, det er en klassesdom, der er afsagt.

Bjørn Elmquist (V):

En ganske kort bemærkning til det sidste, arbejdsministeren netop sagde om de tre dissensierende dommere.

Jeg står her med den engelske originaltekst, og da jeg ikke har nogen dansk oversættelse, kan jeg være sikker på, at det er rigtigt, hvad der står her. Jeg synes, det er en meget, meget formalistisk holdning, arbejdsministeren giver udtryk for, når han siger, at disse tre dommere, deriblandt afdøde professor Max Sørensen, gik imod dommen. Det, de siger, er for en meget formel betragtning, at artikel 11 ikke regulerer disse forhold. Hvis man deri lægger, at de tre dommere ikke mener, at der burde gives en sådan beskyttelse – jeg tør dog ikke sige, om der lå præcist det i det, arbejdsministeren sagde – mener jeg, at arbejdsministeren går for vidt, for tværtimod står der i dissensen, at den rigtige løsning ligger ikke i en udvidet fortolkning af artikel 11, men i garantier mod